

INTERJÚ

CHRISTIAN SAVILL (SLOWDIVE).

ZAVARBA EJTŐ, SZÜRREÁLIS, CSODÁLATOS ÁLOM.

A SHOEGAZE HÁROM ALAPZENEKARÁBÓL KETTŐ, A SLOWDIVE ÉS A RIDE NÉHÁNY ÉVE KIS ELTÉRÉSSSEL TÉRT VISSZA A KONCERTSZÍNPADOKRA, MOST PEDIG MÉG KISEBB ELTÉRÉSSSEL, MÁJUSBAN (*Slowdive*) ÉS JÚNIUSBAN (*Weather Diaries*) ADTÁK KI EGYARÁNT REMEKÜL SIKERÜLT COMEBACK LP-IKET. AZ ELŐBBI GITÁROSA, A MONSTER MOVIE-T IS MEGJÁRT CHRISTIAN SAVILL MESÉLT PEZSGŐ JELENRŐL ÉS ÉRTÉKELTE ZENEKARA NAGYHATÁSÚ MÚLTJÁT.

Kimagasló a fogadtatása a *Slowdive* című új lemezeknek. Már eleve nehéz 15-20 év után egy visszatérő albumot elkészíteni, egy ennyire univerzálisan jó kritikákban részesült pedig pláne. Mérlegeltétek azt, hogy egyáltalán érdemes-e belevágni, vagy a koncertezés újrakezdése után teljesen nyilvánvaló volt, hogy csináljátok?

Azzal a céllal alapítottuk újra a zenekart, hogy készítsünk egy új lemezt. Teljes kapacitással működő zenekarként akartunk visszatérni, nem pedig úgy, hogy csak néhányszor eljátszszuk a régi dalokat és kész. Ugyanakkor nem szerződünk kiadóval, nem volt mögöttünk senki, aki nyomást helyezett volna ránk, ami nagyban megkönnyítette a munkát. A magunk örömeire dolgozhattunk. Az volt az elképzelés, hogy ha olyat hozunk létre, amit mindannyian szeretünk, akkor megjelentetjük, ha pedig netán olyat, amit nem, akkor azt senkinek nem kell hallania.

Ahogy a cím is egyértelműsíti, az új LP határozottan közös zenekari teljesítmény. Hogyan formáltátok a dalokat és a megszólalást? Egyáltalán, mikor jött el az a pont, amikor úgy éreztétek, hogy van elég anyagotok belevágni az új lemezbe?

A legnagyobb kihívás az volt, hogy elég időt találjunk dalíráásra, amikor mind az öten egyszerre ráérünk. Már egyáltalán nem az a helyzet, mint huszonöt éve, amikor csak

a zenekarnak éltünk és ráadásul közel is laktunk egymáshoz. Mára szétszóródtunk az ország különböző pontjaira és családjaink vannak. Szóval eltartott egy ideig, amíg ráérezünk a dalíráásra és eljött a pillanatunk. Számos hétvégét töltöttünk különféle kisebb stúdiókban, különböző állapotban lévő dalokkal. Aztán Neil (*Halstead – a zenekar fő szerzője, gitáros, billentyűse, éneke – a szerk.*) fogta a felvételeket és hazavitte magával Cornwallba, ahol a házistúdiójában tovább szöszmötölt velük, majd a következő alkalommal elhozta, amire jutott és mi további javaslatokkal álltunk elő. Aztán lassacskán ezek a toldozott-foltozott tákolmányok elkezdtek formát ölteni. Azt hiszem, mindannyian úgy éreztük, hogy meglesz az album, amit szeretnénk viszonthallani és ekkor lefoglaltuk egy hónapra azt a stúdiót, ahol a korábbi lemezeink nagy részét is rögzítettük. Hirtelen minden részlet összeállt.

Ugyan a lemez megszólalása könnyen felismerhetően slowdive-os, majdhogynem a három korábbi lemezeket esszenciája, de előrelépést is mutat. A *Star Roving* tempósabb, mint bármely korábbi dalotok, a záró *Falling Ashes* egyszerre idézi a *Pygmalion*-időszak hangzását, mégis új irányokat jelölhet ki számotokra. Mennyire volt mindez tudatos, mennyi kísérletezésnek hagytatok teret? És hogyan álltok a folytatáshoz?
Azt hiszem, hogy mindegyik lemezünk meg-

INTERJÚ DÖMÖTÖR ENDRE. FOTÓ INGRID POP.

lehetősen kísérleti. Mindig próbáltunk teret hagyni a spontaneitásnak a dalokban. Az olyan szerzemények, mint az új lemezen az utolsó előtti *Go Get It* egy apró, nyers ötletből indult, aztán mind az öten spontán elkezdtünk szórakozni vele, amiből megszületett a végeredmény. A *Falling Ashes*-zel főleg Simon (*Scott, dobos – a szerk.*) kísérletezett, fura hangokat tett hozzá, manipulálta a dalt a laptopján. Némelyik számot Neil majdnem készre írottan hozta, de így is volt mindenkinek lehetősége hozzátenni a magáét. Azt gondolom, hogy amilyen gyorsan csak lehet, szeretnénk írni és felvenni egy újabb nagylemezt. Ez az album olyan területeket nyitott meg számunkra, amiket szeretnénk alaposabban is feltérképezni, olyan hangzásokat, amikkel szeretnénk tovább kísérletezni.

A *Slowdive* klasszikus korszaka idején anyagokkal küzdött, sokszor a kritikusok sem bántak kesztyűs kézzel veletek és a rajongótáborotok is lényegesen nagyobb lett az elmúlt húsz évben. A shoegaze-t mint műfajt is sokkal többen szeretik most, mint megjelenésekor, a hatása is óriási, akárcsak a ti zenekarotoknak. Milyen érzés volt úgy színpadra lépni újra, hogy a nagyon is megérdemelt hatalmas szeretet árad felétek?
Nyugodtan lehet mondani, hogy amikor a *Pygmalion* befejezése után, 1994 legvégén feloszlottunk, akkor mind nagyon mélyen

voltunk. A könyvelőnk meglöpött bennünket, úgy általában a zeneipar által kiűtött embereknek éreztük magunkat. Persze nem gondolom, hogy különleges eset lettünk volna, számos zenekar járt így akkoriban. Azonban mindezek ellenére összességében mégiscsak igen szerencsésnek éreztük magunkat, hiszen leszerződtetett minket a Creation, lemezeink jelentek meg, turnézhattunk és végül úgy jöttünk ki mindebből, hogy a végén barátok tudtunk maradni. Szóval egyáltalán nem tudtuk, hogy mit várjunk az újraegyesüléstől, de ami történt, az biztosan jócskán felülmúlta minden elképzelésünket. Egészen örületes játszani mondjuk São Paulóban egy olyan helyen, ami olyan emberekkel van tele, akik meg sem születtek, amikor kiadtuk első dalainkat, ők meg teli torokból éneklék azokat.

Utazzunk vissza a kezdetekig a lemezekkel. Pygmalion, 1995: akár a zsáner hattudála is lehetett volna, a Talk Talk két utolsó lemezéhez hasonlóan egy út, egy megszólalás vége. Neil rengeteg Talk Talkot hallgatott ekkoriban, emlékszem, állandóan a *Laughing Stock* [a *Talk Talk 1991-es utolsó LP-je – a szerk.*] szólt a turnébuszban. Amikor a lemezt írtuk, lényegében már tudtuk, hogy alighanem ez lesz az utolsó lemezünk és ez felszabadította

Neilt. Különösen abban az értelemben, hogy az ő szabályai szerint készítsük az albumot. A Creation egy poplemet akart, helyette megkapták a *Pygmalion*ot.

Souvlaki, 1993: időtlen lemez, talán ezért volt szükség annyi évre, hogy a világ befogadja és felismerje ezt. A Slowdive ekkoriban már nem számított menőnek az ízlésformáló lapok körében. Hogyan birkóztatok meg azzal, hogy a kezetekben van egy ilyen LP, ami nem kapja meg a neki járó figyelmet?

Igazából egyszerűen csak megkönnyebbültnek éreztük magunkat, hogy elkészültünk a lemezzel. Szerettük, de nem hiszem, hogy annál többet gondoltunk volna róla. Persze elképesztő, hogy eltelik húsz év és az emberek még mindig hallgatják, a fiatalabbak pedig felfedezik maguknak.

Blue Day, 1992: határozottan trend volt a színtéren belül, hogy a néhány évvel korábbi EP-eket egy lemezre is összegyűjtötte minden zenekar, lásd: Lush, Moose, Ride és így tovább. Ti is így tettetek, de miért maradt le az első EP-ről való *Avalyn II*?

Már nem vagyok benne biztos, de a *Blue Day*-t eredetileg csak az európai piacra szántuk, ahol senki nem hallotta a korai dolgainkat. Azt tip-

pelem, hogy azért hagytuk le, mert túl hosszú volt [*nyolcperces szám – a szerk.*] és nem fért volna el a vinylen.

Just For a Day, 1991: tökéletes debüt, kiállta az idő próbáját. Tónusában és hangulataiban sok hasonlóság van közte és Julee Cruise lemezei között. Hallgattátok őt akkoriban?

Hatalmas *Twin Peaks*- és Julee Cruise-rajongók voltunk! Összességében azonban nem vagyunk túl elégedettek ezzel a lemezzel. Nyomás alatt készült, belehajszoltak minket abba, hogy gyorsan fejezzük be.

Még tinédzserek voltatok, amikor megalapítottátok a Slowdive-ot. Ha visszatekintesz, mennyi valósult meg az akkori álmaitokból és reményeitekből?

Még ha nem is alakultunk volna újra és nem volna most ez a fogadtatás, azt hiszem, akkor is el lennének képedve azon, hogy mennyi mindent elértünk. Kezdetben annyi volt az ambíció, hogy kiadhassunk egy lemezt. A Creationnel szerződést kötni egy abszolút örült álom megvalósulása volt. Minden, ami az újraalakulás óta történik velünk, egy zavarba ejtő, szurreális, csodálatos álom.

MINDEN SZERDÁN!

WU

JÚNIUS 28. 18H NYITÓBULI

Egész nyáron akusztik!
Warm-up Udvar az Esernyősben
www.esernyos.hu